

Oğlan ve Geko

Çınar BİBER

Ođlan ve Geko

Çınar BİBER

Miles meraklı bir oğlandı; sıcak kahverengi teni, kıvrırcık siyah saçları ve boynunda bir ipe asılı büyütecisi vardı. Arka bahçesindeki küçük canlıları izlemeyi çok sevdi. Güneşli bir sabah, bahçe duvarında soluk gri-yeşil bir geko gördü. Gekonun kocaman kehribar rengi gözleri ve geniş, yassı parmakları vardı. Miles yakından görmek için eğildi.

Geko pek kıpırdamadı. Sadece yarık gözbebekleriyle Miles'ı izledi. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar hızla pürüzsüz duvara tırmandı. Miles şaşkınlıkla nefesini tuttu. Duvar düzdü ve parlaktı—ne delik ne tümsek vardı. 'Nasıl yapışıyorsun?' diye fısıldadı Miles. Geko daha yukarı tırmandı, parmak yastıkları yüzeye bastı. Miles bunu öğrenmeye kararlıydı.

Miles en iyi arkadaşı Nia'yı bulmaya koştı. Nia dokuz yaşındaydı, Miles'tan uzundu, pembe kurdelelerle bağlanmış afro topuzları ve yuvarlak gözlükleri vardı. Kolunun altında bir defter taşıyordu. 'Nia, tahmin et ne oldu?' dedi Miles. 'Bir geko pürüzsüz bir duvara tırmanabiliyor!' Nia gülümsedi. 'Gerçekten mi? Nasıl?' Miles omuz silkti. 'Henüz bilmiyorum ama öğreneceğim.' Birlikte duvara geri yürüdüler.

Nia gözlüklerinin ardından gekoyu inceledi. 'Belki yapışkan ayakları vardır,' dedi. Miles başını salladı. 'Yapışkan olsa iz bırakırdı, duvar ise temiz görünüyor.' Büyüteçini çıkardı ve gekonun parmaklarına yakından baktı. Parmaklar geniş ve yassıydı, üzerlerinde minik çıkıntılar vardı. 'Daha fazlasını öğrenmem gerek,' dedi Miles. 'Hadi kütüphaneye gidelim.'

Kütüphanede Miles sürüngenler hakkında bir kitap buldu. Gekoların parmak yastıklarında milyonlarca minik tüy olduğunu okudu. Bu tüyler o kadar küçüktü ki özel bir kuvvet sayesinde yüzeylere yapışabiliyorlardı. 'Buna van der Waals kuvveti deniyor,' diye yüksek sesle okudu Miles. Nia bunu defterine yazdı. 'Bu harika!' dedi. 'Ama bunu başkalarına nasıl gösterebiliriz?'

Miles uzun uzun düşündü. 'Bir maket yapabilirim,' dedi. 'Bir gekonun ayağının nasıl yapıştığını gösteren bir maket.' Nia ellerini çırttı. 'Harika fikir! Ben de yardım ederim.'

Malzemeleri topladılar: karton, bant, minik sünger parçaları ve ip. Miles'ın yeşil sırt çantası malzemelerle doluydu. 'Haydi yapmaya başlayalım,' dedi.

Miles'ın evinde maket üzerinde çalıştılar. Miles kartondan bir geko ayağı şekli kesti. Tüyleri temsil etmek için altına minik sünger parçaları yapıştırdı. 'Bu süngerler minik tüyler gibi,' diye açıkladı. 'Duvara yapışan bir kuvvet oluşturuyorlar.' Nia başını salladı ve defterine bir şema çizdi. 'Sihir gibi, ama bu bilim!'

Tam o sırada arkadaşları Teo geldi. Teo yedi yaşındaydı, grubun en küçüğüydü, kum sarısı saçları ve dizinde bir bandaj vardı. Dinozor baskılı yeşil bir kapüşonlu giymişti. 'Ne yapıyorsunuz?' diye utangaçça sordu. Miles ona maketi gösterdi. 'Bir geko ayağı yapıyorum,' dedi. 'Nasıl yapıştığını görmek ister misin?' Teo gözleri kocaman, başını salladı.

Teo makete baktı ve kaşlarını çatı. 'Ama gekolar çok küçük. Gerçekten düşmeden yapışabilirler mi?' Miles gülümsedi. 'Hadi deneyelim.' Maketi pürüzsüz duvara bastırdı. Tutundu! Teo şaşkınlıkla nefesini tuttu. 'Vay! Gerçekten yapışıyor!' Nia sevinçle bağırdı. 'Maketimiz çalışıyor!' Miles gurur duydu. 'Artık herkese gekoların nasıl tırmandığını gösterebiliriz.'

Miles maketi farklı yüzeylerde denemeye karar verdi. Ahşabı, camı ve metali denedi. Maket hepsine yapıştı. 'Tıpkı gerçek bir geko gibi!' dedi Nia. Teo da denemek istedi. Maketi nazıkçe bastırdı. 'Çok kolay!' dedi. Miles açıkladı: 'Gekonun parmaklarındaki minik tüyler duvara çok yaklaşır. Bu da onların yapışmasını sağlar.'

Ertesi gün Miles maketini okula, gösteri saatine getirdi. Öğretmeni Bay Chen etkilendi. 'Bu harika bir bilim projesi, Miles,' dedi. Miles sınıfa gekonun parmak yastıklarının nasıl çalıştığını gösterdi. Minik sünger tüylerini göstermek için büyüteçini kullandı. Diğer çocuklar hayranlıkla 'vay canına' dediler. Miles kendini gerçek bir bilim insanı gibi hissetti.

Okuldan sonra Miles ve arkadaşları bahçe duvarına geri döndüler. Geko hâlâ oradaydı, güneşin altında ısınıyordu. Miles onun yeniden tırmanışını izledi. 'Bana ilham verdin,' diye fısıldadı gekoya. Geko kehribar rengi gözlerini kırptı. Nia, 'Öğrendiğin her şeyi yazmalısın,' dedi. Miles başını salladı. 'Yazacağım. Belki bir gün bilim insanı olurum.'

Miles bir bilim günlüğü tutmaya başladı. Gekonun resimlerini çizdi ve parmak yastıkları hakkında bilgiler yazdı. Maketini ve nasıl çalıştığını da ekledi. Nia şemalar eklemesine yardım etti. Teo da bir geko resmi çizdi. 'Bu şimdiye kadarki en iyi projemiz,' dedi Teo. Miles gülümsedi. 'Ve hepsi meraklı bir soruyla başladı.'

Miles'in annesi günlüğü gördü ve gülümsedi. 'Çok şey öğrenmişsin, Miles,' dedi. 'Meraklı olmak harika bir şey.' Miles ona sarıldı. 'Hayvanlar hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum,' dedi. 'Belki başka sürüngenleri de incelerim.' Annesi başını salladı. 'Eminim yapacaksın.' Miles içten içe sıcacık ve mutlu hissetti.

O akşam Miles büyüteciyle dışarıda oturdu. Gekonun hızlı diliyle böcekleri yakalayışını izledi. Sadece soru sormaya devam ederse neler keşfedebileceğini düşündü. Nia ve Teo ona katıldı. 'Ne düşünüyorsun?' diye sordu Nia. 'Dışarıda ne kadar çok gizem olduğunu düşünüyorum,' dedi Miles.

Miles arkadaşlarına baktı ve gülümsedi. 'Meraklı olmak bir süper güce sahip olmak gibidir,' dedi. 'Cevapları bulmana ve eğlenmene yardımcı olur.' Nia başını salladı. 'Ve arkadaşları bir araya getirir.' Teo de aynı fikirdeydi. 'Ben de meraklı olmak istiyorum!' Hepsi güldüler. Geko sanki veda eder gibi daha yukarı tırmandı. Miles her zaman meraklı olacağını biliyordu.